

So vrata, ki večnost pred njimi zaspala:
čakala je mlada, mehkó omahnila...

Spomin je, ki mlinska kolesa premakne:
ječé izreko... in ni več naš jezik.

Ti si! Do konca zanesti te vem,
ne morem, ne morem... in vem: ti, ti...

PRIŠLA SI...

STANKO MAJČEN.

Prišla si, sedla na posteljo.
»O, jutri, jutri se dopolni dan.

Nov križ ti vžgo,
novo breme butijo na rame...«

Nosila boš, molčala boš
molk v plazu vpognjenih dreves.

Upre se les, a sok po zemlji njuha,
in popje, cvetje preza v mrak.

O mrak goščav, ponižanja cvetovi...
Ni ptice, ki bi sedla v grm,

ni solnce, ki bi zožilo se v pramen
— gnili črvi glojejo telo.

O sled nesvetega trpljenja,
o znamenja bolesti črne...

Na postelji sediš, strahu
se trese senca tvoja, krči...

NE MOREM SPATI.

ANTON VODNIK.

Ne. morem spati.

Veter mi dviga zastóre
do stropa
in me odeva z nočjo
za bridko srečanje
z mojo dušo...

Onile gaj v daljavi?
Iztegnem róko — v njej se skrije.
O, prvi zvoki melodije
trpke blaznosti sanjave!
Zamé je zemlja brez prostora,
a misel v duši je zvonik in gora.

Ne morem spati.

Srcé obrnem kot peščeno uro
in spremljam zvezde.

Ne morem spati.

MOTIV.

TINE DEBELJAK.

Hribec v solnceu
in na pobočju
Kalvarija —
križev pot.

Na vrhu cerkvice,
cerkvice bela
s prebridko martro.

Midva hodiva
to solčno pot,
to žalostno pot
v temni slutnji
ljubezni.

Trpiva v njej —
a s srci slutiva,
da meče solnce
najini senci
kot bridko martro
pred oltar.

V DEŽEVNEM NALIVU.

TINE DEBELJAK.

Dež
vodene
vrvi
plete
ob okno
neprestano,
neprestano...

Utrujene misli predem.
Kot v štreno predivo se medem
v mrežast naliv:

z neba na zemljó,
z neba na zemljó
vode teko —
z zemlje v nebo,
z zemlje v nebo
se misli plete
neprestano,
neprestano...

Voda lije curke
kot žice ob okno lobanje:
misli se zaganjajo vanje
in ne vidijo ven,
ne vidijo...